

Motivele și principalele argumente

Acțiunea introdusă de Iride SpA și Iride Energia SpA („reclamantele”) are ca obiect decizia din 8 noiembrie 2006 prin care Comisia a finalizat procedura inițiată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE pentru a analiza compatibilitatea cu dreptul comunitar a unei rambursări pe care Italia înțelege să o acorde AEM Torino pentru costurile nerecuperabile în sectorul energetic ⁽¹⁾.

Reclamantele solicită Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene declararea nulității deciziei în partea care califică drept ajutoare de stat măsurile de rambursare către AEM Torino pentru costurile nerecuperabile care au survenit în timpul procesului de liberalizare a sectorului energetic, și în partea care suspendă acordarea ajutorului, până când Italia va fi furnizat Comisiei dovada că AEM Torino nu a beneficiat de ajutorul anterior declarat nelegal și neconform Deciziei 2003/193/CE privind avantajele fiscale acordate fostelor „municipalizate” („Decizia avantajele fiscale”), sau că AEM Torino a restituit cu dobândă ajutorul de stat anterior obținut în cadrul regimului menționat.

Acțiunea se întemeiază în special pe următoarele motive principale:

- a) Măsura în discuție nu reprezintă un ajutor de stat întrucât nu este finanțată prin utilizarea de resurse de stat și nu acordă beneficiarilor un avantaj gratuit.
- b) Hotărârea Deggendorf ⁽²⁾ nu ar fi aplicabilă în speță. Comisia nu a demonstrat în special existența premiselor (și în special existența unui potențial efect de cumul al măsurilor anterioare cu noile măsuri) care, potrivit principiilor rezultate din aceeași hotărâre, trebuie să subziste pentru a putea suspenda acordarea măsurii. În special, Comisia nu a explicat cum măsuri precum *stranded costs* care au doar scopuri de repartizare justă, și în consecință ale căror efecte se produc în trecut, pot determina efecte de cumul cu ajutoarele obiect al Deciziei avantajele fiscale, permițând amortizarea costurilor suportate în perioada de piață reglementată, asemănător modului în care ar fi procedat întreprinderile dacă nu ar fi intervenit liberalizarea sectorului înainte de finalizarea amortizării costurilor respective.

⁽¹⁾ JO L 366, 21.12.2006, p. 62.

⁽²⁾ Cauza C-355/95, TwD/Comisie (Rec. 1997, p. I-2549).

Acțiune introdusă la data de 7 februarie 2007 — US Steel Košice/Comisie

(Cauza T-27/07)

(2007/C 69/54)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: US Steel Košice sro (Košice, Slovacia) (reprezentant: E. Vermulst, lawyer, și C. Thomas, solicitor)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- anularea Deciziei Comisiei din 29 noiembrie 2006 privind Planul național de alocare, pentru alocarea cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, notificat de către Slovacia în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea Deciziei Comisiei din 29 noiembrie 2006 privind Planul național de alocare, pentru alocarea cotelor de emisie de gaze cu efect de seră pentru perioada 2008-2012, notificat de către Slovacia în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

În sprijinul cererii sale, reclamanta pretinde în primul rând că decizia atacată încalcă Titlul 4, punctul 2 litera (a) din Anexa XIV la Actul de Aderare 2003 ⁽²⁾ în sensul în care afirmă în mod incorect că prevederile din această dispoziție sunt obligații independente aplicabile până în 2009, indiferent dacă Slovacia continuă să acorde reclamantei scutirea de taxă pe care Slovacia o poate aplica reclamantei până la sfârșitul anului fiscal 2009, prin derogare de la articolele 87 CE și 88 CE. Reclamanta susține că, prin urmare, decizia este de asemenea contrară criteriului (4) din Anexa III la Directiva 2003/87/CE, care prevede ca planul național de alocare să fie conform cu celelalte instrumente legislative și de politici comunitare.

În al doilea rând, reclamanta afirmă că decizia atacată încalcă principiul așteptărilor legitime în sensul în care, în mai multe ocazii, Comisia a determinat-o pe reclamantă să se aștepte ca limitările de producție prevăzute în Titlul 4 punctul 2 litera (a) din Anexa XIV la Actul de Aderare să își înceteze aplicarea din momentul în care reclamanta nu mai beneficiază de scutirea de taxă.

În al treilea rând, reclamanta susține că decizia atacată este ilegală deoarece, în loc să-și îndeplinească funcțiile limitate în baza articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87/CE, Comisia a făcut un calcul absolut independent al emisiilor totale adecvate în Slovacia și l-a impus Republicii Slovace. Astfel Comisia a uzurpat competența pe care statele membre o au în conformitate cu articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87/CE.

În al patrulea rând, reclamanta afirmă că decizia atacată este ilegală, deoarece s-a întemeiat pe un calcul matematic rigid care a fost impus fără consultare publică și care a ignorat factorii cunoscuți specifici Slovaciei care au influențat emisiile în perioada 2008-2012. Reclamanta consideră că această abordare a încălcat articolul 9 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87/CE, criteriile (1), (2) și (3) din Anexa III la directiva menționată, precum și principiul așteptărilor legitime. Reclamanta susține că, în măsura în care Comisia se bucura de o marjă de apreciere, aceasta a comis o eroare manifestă în aprecierea sa.

În final, reclamanta pretinde că decizia atacată este viciată de un abuz de putere deoarece a fost motivată de o dorință de a realiza un asemenea deficit de cote astfel încât să crească prețurile cotelor.

- (¹) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO 2003, L 275, p. 32).
- (²) Actul privind condițiile de aderare a Republicii Cehe, Republicii Estonia, Republicii Cipru, Republicii Letonia, Republicii Lituania, Republicii Ungare, Republicii Malta, Republicii Polone, Republicii Slovenia și Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2003, L 236, p. 33).

**Acțiune introdusă la data de 7 februarie 2007 —
Fels-Werke și alții/Comisie**

(Cauza T-28/07)

(2007/C 69/55)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamante: Fels-Werke GmbH (Goslar, Germania), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Aachen, Germania) și Spenner Zement GmbH & Co. KG (Erwitte, Germania) (reprezențanți: Rechtsanwälte H. Posser și S. Altenschmidt)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantelor

- anularea articolului 1 punctul 2 al Deciziei Comisiei din 29 noiembrie 2006 privind planul național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră comunicat de Germania conform Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (numărul documentului nepublicat), în măsura în care acesta declară garanțiile de alocare din prima perioadă de comercializare descrise în capitolul 6.2 al planului național de alocare al Germaniei sub titlurile „Instalații noi suplimentare conform articolului 11 din ZuG 2007” și „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007” drept incompatibile cu Directiva 2003/87/CE,
- anularea articolului 2 punctul 2 din această decizie, în măsura în care acesta impune Republicii Federale Germania reguli de punere în aplicare a garanțiilor de alocare din prima perioadă de comercializare descrise în capitolul 6.2 al planului național de alocare al Germaniei sub titlurile „Instalații noi suplimentare conform articolului 11 din ZuG 2007” și „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007” și, de asemenea, impune cu această ocazie validitatea aceluiași factori de realizare ca și pentru alte instalații fixe comparabile,
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamantele contestă Decizia Comisiei din 29 noiembrie 2006 privind planul național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră comunicat de Germania conform Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului. Prin această decizie Comisia critică anumite aspecte ale planului național de alocare al Germaniei pentru incompatibilitatea acestora cu Anexa III a Directivei 2003/87/CE (¹).

Reclamantele, care operează instalații ce sunt supuse obligației de comercializare a cotelor de emisie, declară că sunt vizate în mod direct și individual de decizia atacată.

În susținerea acțiunii lor reclamantele invocă patru motive:

În primul rând, acestea afirmă că la data de 29 noiembrie 2006 pârâta nu mai era îndreptățită să respingă planul național de alocare german, pentru că termenul imperativ prevăzut în acest scop în articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87/CE era deja expirat.

În plus, reclamantele contestă în sens material aplicarea eronată a articolului 9 alineatul (3) în raport cu criteriile din Anexa III a Directivei 2003/87/CE. În opinia lor garanțiile de alocare pentru instalații noi criticate de către Comisie nu ar reprezenta ajutoare în sensul articolului 87 alineatul (1) CE. Prin urmare, nu ar rezulta nicio privilegiere nejustificată a instalațiilor respective.